

Κυριακή 21η Ιανουαρίου 2024

Κυριακή IB' Λουκᾶ.

(Λουκ. 17, 12 – 19).

«...ἤραν φωνήν» (Λουκ. 17, 13).

Ένα συγκλονιστικό περιστατικό εξελίσσεται μπροστά μας σήμερα, καθώς στο εὐαγγελικό ανάγνωσμα τῆς ἡμέρας βλέπουμε τόν Κύριο νά συναντιέται μέ δέκα ἀνθρώπινα κουρέλια. Δέκα λεπροί, πού τό σῶμα τους ὀλόκληρο εἶναι μιά ἀνοικτῆ πληγή, πού ἡ κοινωνία τους ἀπομόνωσε, γιά νά γλιτώσει ἀπό τή λέπρα τους, πού ὁ θάνατος καραδοκεῖ νά τους κατασπαράξει, πλησιάζουν στόν Χριστό. Πλησιάζουν στήν ἔνσαρκη ἐλπίδα. Πλησιάζουν τήν πηγή τῆς ζωῆς καί τῆς ἀφθαρσίας. Φωνάζουν. Φωνάζουν γιά ζωή, γιά θεραπεία, γιά λύτρωση

ἀπό τό ἀνείπωτο βασανιστήριο τῆς ψυχῆς καί τοῦ σώματός τους.

Γράφει ὁ εὐαγγελιστής Λουκᾶς: «ἦσαν φωνήν»! Θέλει νά τονίσει τήν ἀνάγκη καί τήν ἀγωνία αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, καθώς πλησιάζουν στόν Ἰησοῦ, γι' αὐτό ὑπογραμμίζει: «ἦσαν φωνήν». Σήκωσαν τή φωνή τους, κραύγασαν σπαρακτικά μέ ὅση φωνή τούς εἶχε ἀπομείνει στά σαπισμένα κορμιά τους. Οἱ πληγωμένες γλῶσσες, τά καταματωμένα στόματά τους ἄρθρωσαν κραυγή ἰκεσίας πρὸς τόν Σωτήρα.

Εἶναι ἀνθρώπινο καί θεμιτό στόν κίνδυνο, στόν πόνο, στήν ἀνάγκη, στήν ἀγωνία, στό παράπονο, στήν ἀδικία, στόν θυμό ὁ ἄνθρωπος νά ὑψώνει τή φωνή του. Ἡ φωνή καί ὁ λόγος εἶναι τό ξεχωριστό δῶρο τοῦ Θεοῦ πρὸς τήν ἀνθρωπότητα. Μέ τοῦτο τό πολύτιμο ἐργαλεῖο ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νά ἐκφράζει τά ἐσώψυχά του. Μπορεῖ νά ἐπικοινωνεῖ μέ ἐνάργεια καί καθαρότητα. Μπορεῖ νά δίνει χαρά καί παρηγοριά. Μπορεῖ νά ὑμνεῖ καί νά δοξολογεῖ τόν Πλάστη

του. Μέ τή φωνή, ὅμως, μπορεί καί νά ἁμαρτάνει. Μπορεῖ νά γκρεμίζει συνειδήσεις, νά στιγματίζει, νά συκοφαντεῖ, νά ψεύδεται, νά κατακρίνει, νά περιττολογεῖ καί νά αἰσχρολογεῖ. Ἡ φωνή εἶναι ἕνα ἐργαλεῖο, τό ὁποῖο ὁ ἄνθρωπος τό χρησιμοποιεῖ συνεχῶς. Μέσ' ἀπό τό ἐργαλεῖο αὐτό δείχνει τήν ποιότητα, τήν καθαρότητα ἢ τή βρωμιά τῆς καρδιάς του, τό περιεχόμενο τοῦ χαρακτήρα του. «Ἐκ τοῦ περισσεύματος τῆς καρδιάς λαλεῖ τό στόμα» μᾶς λέγει ὁ Χριστός. Ὅποιος ἔχει μέσα του ἕναν ἀγαθό θησαυρό θά ἐκφράζεται μέ ἀγαθότητα. Ὅποιος κρύβει μέσα στήν καρδιά του ἕναν πονηρό θησαυρό θά ἐκφράζεται μέ πονηριά.

Αὐτό συνέβη καί στό περιστατικό τῆς σημερινῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς. Οἱ δέκα λεπροί «ἤραν φωνήν». Φώναξαν δυνατά, σήκωσαν τή φωνή τους καί ἐκφράστηκαν πρὸς τόν Δημιουργό τους. Ζήτησαν, ζητιάνεψαν λίγα περιθώρια ζωῆς, λίγο χρόνο παραπάνω, μία καλύτερη ποιότητα ζωῆς μέσ' ἀπό τήν υἰγεία τοῦ σώματος.

Ἔλαβαν τό ζητούμενο. Θεραπεύτηκαν! Στή συνέχεια, ὅμως, οἱ ἑννέα στούς δέκα ἀπέδειξαν ὅτι ἡ λέπρα δέν εἶχε καταλάβει μόνο τό σῶμα τους, εἶχε πληγώσει, εἶχε νεκρώσει καί τίς ψυχές τους. Ἡ ἐξωτερική σαπίλα πέρασε καί ἐσωτερικά καί σάπισε τούς χαρακτῆρες τους. Ἀπό τούς δέκα μόνον ὁ ἕνας γύρισε νά εὐχαριστήσῃ τόν Χριστό. Μόνον ὁ ἕνας ξαναῦψωσε τή φωνή του, ὄχι γιά νά ζητήσῃ, ἀλλά γιά νά εὐχαριστήσῃ καί νά δοξολογήσῃ τόν Θεό γιά τό δῶρο πού ἔλαβε.

Ὅλοι ὑψώνουμε τή φωνή μας σέ πολλές περιπτώσεις. Ἄλλες φορές τό κάνουμε δικαιολογημένα καί μερικές φορές τό κάνουμε ἀδικαιολόγητα. Ὑψώνουμε τή φωνή μας γιά νά διδάξουμε, γιά νά ταπεινώσουμε, γιά νά ὑβρίσουμε, γιά νά συνετίσουμε, γιά νά προφυλάξουμε, γιά νά ἐπιβληθοῦμε. Ὑψώνουμε, ὅμως, τή φωνή μας καί γιά νά προσευχηθοῦμε, νά ἱκετέψουμε καί νά ζητήσουμε τό ἔλεος καί τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεός θέλει νά Τοῦ φωνάζουμε. Δέν κουράζεται νά μᾶς ἀκούει. Δέν δι-

στάζει νά μᾶς βοηθάει. Τείνει τό εὐήκοο αὐτί Του, συλλαμβάνει τούς πόθους καί τά αἰτήματα καί δίνει γρήγορα τήν ἀπάντηση. Ἐνεργεῖ πάντοτε μόνον ἀπό ἀγάπη καί γιά τό συμφέρον μας. Ἄλλοτε ἐργάζεται φανερά καί θαυματουργικά. Ἄλλοτε, μάλλον τίς περισσότερες φορές, ἐργάζεται διακριτικά καί μυστικά, γιά νά μή μᾶς καταπιέσει μέ τήν παρουσία Του, γιά νά μή μᾶς ὑποχρεώσει καί νά μή μᾶς ἀναγκάσει νά Τόν ἀγαπήσουμε ἐξαιτίας τῶν παροχῶν Του. Ἀνταποκρίνεται στήν κραυγή μας καί περιμένει τή δική μας ἀπάντηση στά δικά Του δῶρα.

Ὅλοι ὑψώνουμε τή φωνή μας πρός τόν Θεό καί πρέπει νά τήν ὑψώνουμε. «Κύριε ἐκέκραξα πρός σέ εἰσάκουσόν μου» λέμε καθημερινά στόν Κύριο. Κράζουμε, γιατί πονᾶμε, γιατί κουραζόμαστε, γιατί ἀγωνιζόμαστε καί ἀγωνιοῦμε, γιατί θέλουμε καί ἀποζητοῦμε τήν ἀνταπόκρισή Του. Κράζουμε καί φωνάζουμε στόν Πατέρα μας, σ' Ἐκεῖνον πού μᾶς εἶπε: «ζητήστε καί θά σᾶς δοθεῖ, ψάξτε καί θά βρεῖτε, χτυπήστε καί θά σᾶς

ἀνοιχτεῖ». Φωνάζουμε μέ ὑπομονή, μέ ἐπιμονή, μέ ταπείνωση, διότι πάλι Ἐκεῖνος μᾶς εἶπε: «πᾶς γάρ ὁ αἰτῶν λαμβάνει καί ὁ ζητῶν εὐρίσκει καί τῷ κρούοντι ἀνοιγήσεται».

Ἡ κραυγή μας πρός τόν Θεό ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τό θαῦμα. Τό μυστικό, τό ἀθόρυβο θαῦμα, αὐτό πού μοιάζει μέ σύμπτωση, αὐτό πού μοιάζει μέ φυσική ἐξέλιξη. Εἶναι τό καθημερινό θαῦμα, πού τό θεωροῦμε αὐτονόητο, πού τό περιμένουμε ὡς δικαίωμα, πού τό καταλαβαίνουμε μόνον ὅταν λείπει καί τότε ἀρχίζουμε τά παράπονα καί τά «γιατί σέ μένα». Ἡ κραυγή μας πρός τόν Θεό ἄς ξεκινάει ἀπό τή συναίσθηση πώς ἤδη ἔχουμε λάβει πολλά. Ὅταν φωνάζουμε καί ζητᾶμε, ἄς θυμόμαστε ὅτι ἤδη ἔχουμε λάβει ἀτίμητα δῶρα, πού δέν τά πληρώσαμε καί δέν τά ἀξίζουμε. Δῶρα πού δέν τά ἔχουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι καί πού δέν μᾶς τά ὀφείλει ὁ Θεός, ἀλλά μᾶς τά χαρίζει ἀπό τήν ἀπέραντη ἀγάπη Του. Τό φῶς, ἡ υἰγεία, ἡ ἀγάπη, ὁ λόγος, ἡ σκέψη, οἱ σχέσεις, ἡ τροφή, ἀκόμη καί

ὁ χρόνος, ἡ ἐποχή, οἱ συνθῆκες, τό περιβάλλον, οἱ αἰσθήσεις, ἡ γνώση, ἡ τέχνη εἶναι μερικά ἀπό τά ἀμέτρητα δῶρα τοῦ Θεοῦ, πού οὔτε κἄν ὑπολογίζουμε τήν ἀξία καί τή σημασία τους.

Νά ζητᾶμε ἀπό τόν Θεό καί νά ἐπιμένουμε. Νά Τόν ἐμπιστευόμαστε ὅμως. Νά ξέρουμε πώς θά μᾶς δώσει ὅ,τι χρειάζεται γιά τό συμφέρον μας καί ὄχι γιά τόν ἐγωισμό μας. Οἱ παροχές καί τά δῶρα τοῦ Θεοῦ στοχεύουν στή σωτηρία μας καί ὄχι στήν ἱκανοποίηση τῶν πρόσκαιρων καί ἀνόητων ἀπαιτήσεών μας. Νά ἀπαιτοῦμε, γιατί εἴμαστε παιδιά Του, ἀλλά νά μή γινόμαστε ἀγενεῖς. Νά εἴμαστε ἰκέτες, ἀλλά νά μήν εἴμαστε ἀχάριστοι. Νά βλέπουμε καί νά ἀναγνωρίζουμε τίς εὐλογίες πού λάβαμε, γιά νά ἔχουμε τό δικαίωμα νά ζητήσουμε ἀκόμη περισσότερες. Ἡ ἰκεσία νά εἶναι πράξη ἀγάπης καί ἐμπιστοσύνης πρὸς τόν Θεό καί ὄχι ἐνέργεια συμφέροντος καί ἐγωισμοῦ. Ἡ εὐχαριστία καί ἡ δοξολογία τοῦ Θεοῦ νά εἶναι φυσική μας ἀνάγκη. Νά εἶναι αὐθόρμητη ἐνέργεια μιᾶς ἐσωτερικῆς εὐγένειας,

πού θά μᾶς κρατάει ἔνωμένους μαζί Του, γιά νά λαμβάνουμε τούς ζείδωρους χυμούς τῆς ἄκτιστης χάρης Του καί τούς γλυκύτατους καρπούς τῆς παρουσίας Του στήν ὑπαρξή μας. Ἀμήν.